

HALİM YAZICI ŞİİRİ ve HAKİKATİN ISRARI / İsmail Mert Başat

Şiirsel gerilim naiflik ve berklik arasında ustaca kurulabildiğinde, has şiirin tülleri de aralanır. "Dantelanın iğde kokusu"nu duyarsınız önce. Yaklaştığınızda, Halim Yazıcı'nın pencereyi ardına kadar açtığını ve saydam bir dünyayı önünüze serip-gösterdiğini ayırımsamaya koyulursunuz. Bu saydamlık "ben" ve tüm diğer varlıklar ile aranızdaki mesafelerin ortadan kaldırılmasıyla oluşmuştur. Tırtılın, kelebeğin, çakıl taşının, bulutların, ağaçların, pınarların ve insanların birbirlerinin karşıtlığı değil, uzantısı olduğu; varoluş coşkusunun varlıklar şenliğine dönüştüğü; çocuksu bakıştaki yalınlığın ve berraklığın bitek ve sarsılmaz yegâne ortaklık imkânı olduğu duyumsanır. Bu dünya, Halim Yazıcı şiirini zenginleştiren lirik akışlar içindeki ses ve tınılar ile, ışık ve cümbüşlü renkler ile örgülenerek, sizi içine doğru çeker ve kucaklar. Bunun karşılığı, zulmün, sömürünün, kan ve acıların ötekileştirilmesi ve onların yerlerine hayatın hem size, hem de hepimize sunulu bir armağana dönüşebilirliğidir. Şiirin hakikati ile sahici ve gerçekleştirilebilir bir varlıklar dünyasının hakikati, içselleştirici devinimler içinde sizi ve tüm varlıkları buluşturmaktadır. Hakikat ile ucundan-kıyısından değil, doğrudan gözgöze gelmek ise, dönüşsüz yolculukları başlatacaktır.

Halim Yazıcı şiirinin 70'lerden bugüne tutumunu hiç değiştirmeden sürdürdüğü arayışların içinde yaptığı kazılar, gerçeklik zeminini yakaladığından beri, bilgeleşen bir ısrara ve sahici bir dünyanın yeniden kuruluşu için hep birlikte bir kalkışma talebine dönüşmüştür. "Gök gözlü kardeşim, bulut kardeşim, toprak kardeşim, insan kardeşim", der; "Hadi durma uç / uç insan kalbim // Bir uçurum daha / bir kırmızı doğa // bir daha yuvarlan". Ve ekler: "Çıkın yollara / yenilin bir daha // deliceler aşkına!" Çünkü şiirsel ve düşünsel olgunlaşma, hep birlikteki kurtuluşun flamasını da ufukta dalgalandırmaktadır: "Özgürlüğün özgürlüğümü çoğalttığı gün / bütün nehirleri birleşir dünyanın." Akşam bastıkça, O da ısrarını sürdürür, yeni şiirlerle başkaldırır. İçinden, "bu akşam / bir tutam susam / eksem toprağa", diye geçirir: "tohuma durur sanki dünya." Yatağa uzandığında ise sessizce "yastığının altında, ırmaklar beslemeye" koyulacaktır.

İsmail Mert Başat